

Oana BORȘ

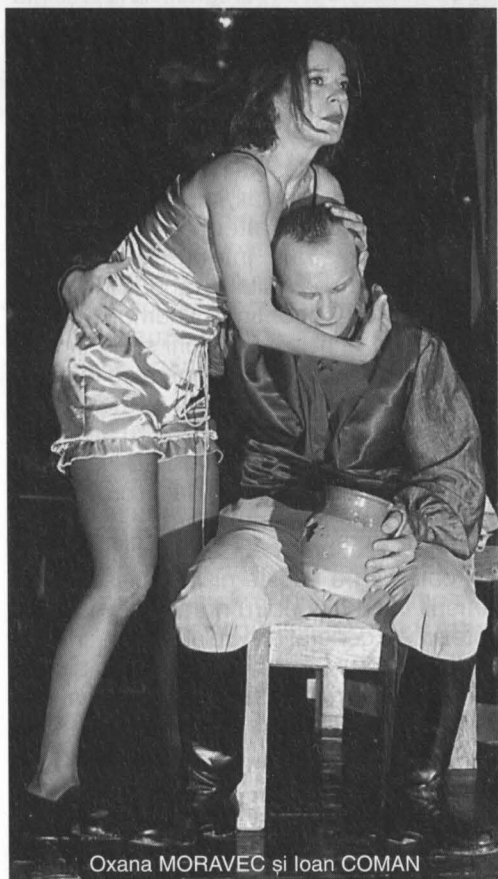
O citire posibilă

Dezvăluirea specificității pe care lumea lui Caragiale o conține, conservată se pare și în formele noi este, în exegezele scenice ce atacă aceste partituri, scopul urmărit. Opera dramaturgică a autorului nici pe departe „descriptiv vizuală”, o lume fără obiecte, vidă pare a da libertate regizorilor în a crearea universului caragialesc. Autenticul vine însă din bogăția de valențe ale personajelor surprinse cu o mare acuitate care aduc prin prezența lor, prin particularitățile caracterizante o întreagă lume vie și localizată. „Spectacolul (...) va redescoperi pe verticala lecturii mecanismele funcționării și perpetuării acestei lumi care este ROMÂNUL.” Este mărturia de intenție a regizorului Lucian Sabados, care a montat *O noapte furtunoasă* pe scena teatrului pe care îl conduce, Teatrul „Toma Caragiu” din Ploiești. Țesătura transpunerii ploieștene are o anume coloratură localizată a mahalalei. Acea deschidere românească în care spațiile de viață sunt înghesuite, iar vecinul devenind martorul a ceea ce se întâmplă alături, căci funcția gardului este doar de limitare, nu și de izolare. Astfel, aici, decorul, prin a sa concretețe și consistență în amănunt dă imaginea unui curți obișnuite. Îmbinarea între detaliul realist și convenția peretelui rupt (soluție aleasă pentru a da în libertate de mișcare în spațiu) nu converge însă. Atmosfera, ca suport al situațiilor, este realizată prin jocul de plan doi. Gest și acțiuni adiacente îmbracă discursurile, îndreptându-le către un spectacol al vieții mărunte. Soluțiile nu se susțin întotdeauna, căci apar deplasări către nuanțări paralele, către o construcție de acțiuni în sine ce dau sentimentul minimalizării și pierderii pe alocuri a substanței.

Cu toate acestea, transpunerea scenică a lui Lucian Sabados poartă marca normalității și acelei specificități dorite, lăsând personajele a se dezvălui cu particularități plauzibile. *Jupân Dumitrache*, în întruchiparea a lui Nicolae Urs, este credulul naiv, ușor retard, a cărui problemă de onoare prin lipsa de adâncime a personajului nu pare decât o formă golită, fără implicații emoționale adevărate. Ca pereche i se alătură *Ipingescu* (într-o interpretare ușor expozitivă a lui Mihai Coandă), aflat pe undeva la polul opus, o imagine a „oțului”. Ioan Coman realizează

un *Chiriac* corect conturat, ca și Ion Radu Burlan în *Spiridon*. Nu același lucru se poate spune despre Oxana Moravec, prezența destul de palidă în *Veta*. Nici Ada Simionică nu-și fructifică pe deplin talentul în *Zița*, personaj căruia nu-i speculează toate valențele. Rol mai încheagat în ridicolul său este *Rică Venturiano*, realizat de Dragoș Câmpan, care rămâne însă tributator altor creații actoricești anterioare reținute în memorie.

Teatrul „Toma Caragiu” Ploiești – O noapte furtunoasă de Ioan Luca Caragiale. Regia artistică și ilustrația muzicală: Lucian Sabados. Scenografia: arh. Cosmin Ardeleanu. Distribuția: Nicolae Urs, Mihai Coandă, Ioan Coman, Ion Radu Burlan, Dragoș Câmpan, Oxana Moravec, Ada Simionică.

Oxana MORAVEC și Ioan COMAN